

ברכיכו

פרשת חיי שרה תשפ"ז

גליון מס
230

ילד בגיל מאה

תינוק ממשי!

התחזקות נפלאה זו מגלה רבי נתן (לקוטי הלכות, תפלין ה' לח) בהנהגותיה של שרה אמנו, כמו שכותב רש"י הקדוש (כג, א): "בת ק' כבת כ', בת כ' כבת ז', שני חיי שרה - כלן שוין לטובה", שרה אמנו הקדושה התהלכה עם מדה קדושה זו, לא היו לה דאגות או נגיעות שונות, לא עשה שום רשם על אנשים וכו', אלא כמו ילדה קטנה שמחה, עליזה... יכול להיות שבתעודת הילדה כתוב מספר שנים מפלג, ובדאי בשנים ארכות כל כך עובר מה שעובר, נפילות ירידות והשלכות, אבל ברוח ובנפש? אני תינוק ממשי! כבן שבע שנים!

יש סוג חיים נוסף, חיי הנפש והרוח, בהם אדם יכול להיות תינוק רך ממש

"זהו עקר השלמות שיתחיל לחיות בכל פעם, שאפילו כשמיניע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדן יניק לגמרי כאילו לא התחיל לחיות ולעבד ה' כלל ויתחיל לחיות בעבודתו יתברך בכל פעם מחדש".

שני סוגי חיים

אלו "שני חיי שרה", מלים אלו אפשר לפרש במונח עמק יותר - שני סוגי חיים, יש את החיים הגשמיים, סימני זקנה אחרי שנים ארכות בזה העולם, אבל יש סוג חיים נוסף, חיי הנפש והרוח, בהם אדם יכול להיות תינוק רך ממש, כשכל העולם לפניו לפעל דברים גדולים בנפשו, בלי שום שכיכות למה שהיה מקדם. אשרי מי שזוכה לחיות כך, כמה מאשר אדם כזה שאיננו מתבלבל מהעבר או מהעתיד, אלא רק עכשו!

("אשי ישראל" - שעור יום ד' חיי שרה תשפ"ד)

גלוי אלוקות נפלא אנו מקבלים בפרשה זו משרה אמנו הקדושה, אחד מהלמודים החשובים ביותר בדרכי רבנו ז"ל - "התחדשות".

מוכא בחיי מוהר"ן (סימן תל"ז) שרבנו הקדוש אמר עצה נפלאה לאנשי שלומנו - כשמתחילים לדבר עם השם יתברך טוב מאד לומר: **"רבנו של עולם, עכשו אני מתחיל מחדש!"**

כמה יפה הוא לכל אדם לומר כך כאשר הוא פותח את פיו לדבר עמו יתברך, לכל אדם יש רצון והשתוקקות אליו יתברך, אבל מבלי ששם לב בכלל הסמ"ך מ"ם מכניס בו כל מיני מחשבות על עצמו: "מה עכשו? הרי אתה ככה וככה..."

אז במקום להתבלבל ולעזוב מתחילים את השיחה: **"רבנו של עולם, אני מתחיל מעכשו"**, אין שום צורך לחשב

על אחורה, אני מתחיל מרגע זה, הבה נראה מה עכשו אני יכול לפעל לבקש ולהתפלל.

זו היתה מדה מאד מרוממת אצל אנשי שלומנו, לא דוקא בשיחה אל השם יתברך, תמיד הרגילו עצמם תמיד עם הדבור הזה: **"מעכשו!"**, מה היה מקדם לא יודע, מעכשו!

זה לא סתם מלה בעלמא, גם אצלו יתברך יש התחדשות בכל עת ורגע, האר"י הקדוש אומר, שפרצוף כל העולמות - מראשית עולם האצילות עד נקנת המרכז של עולם העשייה הזה - בכל עת ובכל רגע משתנה הכל, אין לרגע זה שום קשר למה שהיה מקדם!

נחלת לדבר אל הגוף

לרבנו היה תלמיד בשם רבי שמואל איזיק, פעם אמר לו רבנו ז"ל שידבר עם האברים שלו, שיהיה תמיד לעשות את רצון הקדוש ברוך הוא, העינים, האזנים, החטם והפה, ידים רגלים וכו'. ורבי שמואל איזיק ספר, שהוא כל כך נכנס בדבר הזה, עד שהוא ממש לא יכל להיזיז שום אבר בלי דבקות בהקדוש ברוך הוא.

ומהי השפה שהגוף מבין בהשגות אלוקות? דבורים קדושים! שאדם מתפלל הרבה ומבקש מהקדוש ברוך הוא: **"רבנו של עולם, אני רוצה לקדש את הגוף שלי, אני רוצה עינים קדושות, אזנים קדושות, חטם קדוש - שלא אהיה בכעס חס ושלום בשום פנים ואופן" וכו'.**

(אשי ישראל אחרי קדושים תש"פ)

אפילו אם לבו לב האבן ואין נכר בו רשם דבוריו ותפלתו, אף על פי כן באמת בודאי עושים הדבורים רשם, ובדבות הימים והשנים ינקב לבו האבן על ידי שיחתו בינו לבין קונו. (עי' שיחות הרין סימן רל"ד)

זיכור אמת

שְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן נִמְצְאִים כָּאֵן בְּזֶה הָעוֹלָם

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר חיי שרה כ"ז מרחשון
התשפ"ד, קרית ברסלב ליברטי ניו יורק יצ"ו

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי
שולמנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה,
ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכונתו תמיד.

השובע קורין פרשת חיי שרה, והיא פרשה מלאה עם
למודים חיים לכל יום יום מימי חיינו, ראש וראשון הלמוד
של התחדשות, המרמז בפסוק: "ויהי חיי שרה מאה שנה
ועשרים שנה ושבע שנים" וגו', ומסביר מוהר"ת ז"ל (לקוטי
הלכות תפלין הלכה ה' אות ל"ח) שמנח כאן הסוד של התחדשות,
שאפלו כשתגיע למאה שנה - עדן אתה כמו בן עשרים
שנה וכבן שבע שנים, בהתחדשות נפלאה בכל יום יום, עד
שכלם שנים לטובה.

ואחר כך רכישת אברהם אבינו את מערת המכפלה
מעפרון החתי, ששם שְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן, וכמבאר בזה הקדוש
(חיי שרה כמו ע"א), ללמד אותנו ששְׁעָרֵי הַגֶּן עֵדֶן נִמְצְאִים
כאן בזה העולם, והם טמונים בארץ (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן
רפ"ו), וצריכים לבוא אל הצדיק שגילה לנו איפה הם בדיק
וידריך אותנו איך להפגש בתוכם, והעקר על ידי שאדם
קונה לעצמו מדת ההתחדשות, ומתחיל מחדש בכל יום
יום, למצא חיי גן עדן בזה העולם, ואינו מבלבל עצמו עם
העבר כלל.

וזהו ההמשך של הפרשה המדברת ממצאת הזוג,
ששלח אברהם את אליעזר עבדו למצא זוג הגון ליצחק,
ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן פ"ו) שפירשה זו
מרמזת כל סוד מציאות זוגו של אדם, על ידי שהוא בקי
ברצוא ובקי בשוב, ויודע שכל אשר עובר עליו בחיים הכל
רק למרב אותו אל השם יתברך, ואז בודאי יזכה למצא זוגו
בקלות וגם יזכה לשלום בית אמתי, כי יודע אשר שְׁעָרֵי הַגֶּן
עדן נמצאים כאן בזה העולם, והם בתוך הבית שלו, ועל ידי
שיחדש עצמו תמיד ולא יסתפל אחורה כלל, יזכה לחיות
חיי עולם הבא בעולם הזה, ועולמו יראה בחייו.

נמצא שכל דברי הפרשה קשורים זה בזה, ואשרי האוהה
להוציא מכל פרט ופרט למודים חיים לעבדא ולמעשה, עד
אשר יאורי עיניו לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, ולחיות
חיים טובים ומאשרים בזה ובבא לנצח.

[השמטה מה שלא שייך השנה]

יפה שיהיה לך חן

קָשָׁה לִי עִם סֵדֶר בְּחַיִּים

אני יודע שמדת הסדר היא מדה מאוד חשובה
בעבודת השם, וכל ספרי המוסר מלאים בדבורים
על מעלת האדם שיש לו סדר בחיים, והוא שומר
את הזמן. הבעיה היא שאני בטבעי לא כל כך
מסדר, וקשה לי להתמיד בדברים מסימים, למשל,
קשה לי לקום בכל בקר לתפלת שחרית בזמן
קבוע, ובכל יום אני קם בשעה אחרת, וכן קשה
לי להגיע בזמן לשעור היומי שלי, ולעיתים רבות
אני מאחר. איך זוכים למדת הסדר ושמירת הזמן?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ד' לסדר
ואתחנן * מנחם אב התשע"ג

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אין עוד עם שחי עם סדר כמו
עם ישראל, שהיום שלו מסדר
בסדר נפלא מאד מאד. כשקמים
בבקר הדבר הראשון צריכים
ללכת לבית הכנסת ולהתפלל
שחרית במנזן, כשמגיע אחר
הצהרים, בסביבות השעה שלוש
כבר מתחיל זמן תפלת מנחה,
ואיך שנעשה לילה כבר מתחיל
זמן תפלת ערבית, והסדר הזה זה
יסוד מוסד אצל כל בר ישראל,
וכפי זה הוא צריך להנהיג את
היום שלו, וכך הוא יהיה מסדר
בסדר נכון מאד.

אדם צריך לדעת שהוא לא
כמו רובוט וכו', שיכולים לכון
אותו שיעשה כך כל יום יום
וכו', כי על כל אחד ואחד עובר
בכל יום משברים וגלים ונסיונות
קשים ומרים אחרים וכו', ולכן כל
אחד צריך לתמך עם היום שלו

כפי שהוא וכו', הינו כפי בחינתו
וכפי ירידתו וכו', אבל היסוד
מוסד צריך להיות כשקם - יתפלל
תפלת שחרית במנזן דיקא, ואחר
הצהרים הוא צריך לעצור את הכל
ולחטף תפלת מנחה במנזן דיקא,
ולעת ערב כשגמר את היום, הוא
צריך להפגש לבית הכנסת ולחטף
תפלת ערבית במנזן דיקא, וסביב
אלו התפלות הוא צריך לתמך
את היום שלו.

העקר רק להתחזק ולא להשבר
משום דבר, כי גדול אדונינו ורב
להושיע, והקדוש ברוך הוא אב
הרחמן, ומוחל עוונות עם ישראל,
ואסור להפגש בתוך עצמו ולהיות
שבור ועצוב ומדכא וכו' וכו',
אדרבה, כל בר ישראל צריך
להתחזק ביתר שאת וביתר עז,
אפלו שעובר עליו מה שעובר
נסיונות קשים ומרים, עם כל זאת
שלשת התפלות מדי יום זה צריך
להיות אצלו יסוד מוסד וחזק
מאד, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו
חלק ב' סימן ח') שזה מחנה ישראל,
הינו כל זמן שאדם הוא חזק עם
שלשת התפלות - שחרית מנחה

המלך

עוד לא הגיע

יותר טוב ממך, ואדע בדיק מתי יגיע המלך.

ולפתע עברו שם שרי המלך ברעש ובתזמורת גדולה, והצדוקי קם במהירות, ואמר: "הרי הגיע המלך", אמר לו רב ששת: "עוד לא הגיע המלך", שוב עברה פת שניה של שרי המלך וחילותיו ברעש ובקול גדול, ושוב אמר הצדוקי: "הרי הגיע המלך", ואמר לו רב ששת: "המלך עוד לא הגיע", פתאם נעשה שקט גדול, ואז קם רב ששת ואמר: "הרי הגיע המלך", כי מקרא מפורש הוא (שם) "לא ברוח ה' וכו' לא ברעש ה' וכו' לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה".

ואמר, שהיה צדיק גדול אחד, שבכל פעם שהיו אורחים ישנים בביתו, היה נכנס אליהם לראות מה הם צריכים, ואולי נפל הכסא מעליהם וכיוצא בזה, והיה הולך רק בגרביים בלי נעלים, כדי לא לגרם רעש שיוכל להעירם.

עוד ספר, כי דרכם של אנשי שלומנו הייתה תמיד להתנהג בשקט ולא ברעש, ובפרטיות אותם אנשי שלומנו היקרים שהיו ברוסיה, הם היו מישבים, וכל עבודתם הייתה בשקט בלי רעש כלל, ואחר כך כשהתחילו להתקרב אנשי שלומנו מערי פולין, הם הביאו את הרעש והוילדקייט ממקומות אחרים, וממילא במשך הזמן חושבים שדרכם של אנשי שלומנו היא בקול רעש.

ומי שמכיר את הנסח האמתי של אנשי שלומנו חסידי ברסלב, יודע שהוא קול צעקה מתוך הלב בדבקות עצומה, אבל צעקות ברעש ובפראות - זה אינו נסח שלנו כלל, רק הביאו את זה ממקומות אחרים.

אנשי שלומנו הקדושים היו תמיד מתנהגים בהשקט ובדרך ארץ גדול, ובפרט בענין הנ"ל, שלא לעורר בן אדם מן השנה, בזה היו נזהרים מאד מאד.

ר' געצי מאומן היה עובד השם גדול מאד, עבודתו הייתה תמיד ברעש ובקולות גדולים, אבל בענין זה היה נזהר מאד לא לעורר אחר מהשנה, והייתה דרכו בכל ליל שבת קדש לומר סדר הזמירות ו"רבון כל עולמים" וכו' בקולי קולות, פעם בא מבית הכנסת ומצא את אשתו ישנה, ולא רצה שקולותיו יעוררו אותה, ולכן חזר לבית המדרש ואמר שם את סדר הזמירות "שלוש עליכם" ו"רבון כל עולמים" וכו' כדרכו בקולי קולות, ורק אחר כך חזר לביתו והמתין לאשתו לעשות קדוש.

אף פעם אסור להעיר בן אדם מהשנה חוץ מבבקר, כדי לקום לזמן קריאת שמע ותפלה, כי אז זה זמן מצוה עוברת. מוהרא"ש ז"ל היה תמיד מזהיר את תלמידיו "היכל הקדוש", שלא יעשו רעש בחדרם בלילה כשנכנסים אחרים ישנים, כי זה פגם גדול וכנ"ל, והיה אומר בדרך הלצה, שהלא כתיב (מלכים א' יט, יא): "לא בר'עש' ה" - ששכבודו יתברך אינו בא מתוך רעש ועסק גדול, רק בהשקט ובשלום ובקול דממה דקה.

והיה רגיל לחזור על המעשה המזכר בגמרא (ברכות נח,): שרב ששת היה סגי נהור (עור), ופעם הלך לקבל פני המלך שבא לעירו כדי לברך עליו את הברכה: "ברוך שנתן מכוון לבריותיו", שמברכין על ראית פני מלך עכו"ם, ופגע בו צדוקי אחד ורצה לצערו ולהתלוצץ ממנו, ושאל אותו: "לאן אתה הולך, הלא אינך רואה שום דבר?" ענה לו רב ששת: "תוכח שאני רואה

וערבית, הוא עדין נמצא במחנה ישראל, אבל תכף ומיד כשמתחילים לזלזל בזה וכו', אזי יוצא ממחנה ישראל רחמנא לצלן, וכך מתדרדר עד שפורק על לגמרי.

ולכן צריכים להיות חזק מאד מאד עם שלשת התפלות הקבועות בכל יום, וכך יכול לתמרן את היום שלו סביב סביב וכו' וכו', ואז תהיה לו הצלחה הן בגשמיות והן ברוחניות, וזו מעלת בר ישראל - שהוא מסדר בסדר נכון בזכות שלשת התפלות שלו. העקר הוא התחזקות - להתחזק, כי בזה העולם מכרחים להתחזק ולא לפל בדעתו אפלו שעבר עליו כבר מה שעבר, עם כל זאת תמיד ישתדל להכנס לבית הכנסת שלוש פעמים ביום אפלו שמרגיש שהוא הכי גרוע וכו' וכו', ואפלו שהוא עשה מה שעשה וכו' וכו', ונפל למקום שנפל וכו' וכו', כל זמן שיהיה חזק להכנס לבית הכנסת שלוש פעמים ביום, אזי יזכה לטהר את עצמו סוף כל סוף מהפח יקוש שנכנס בו וכו' וכו', כמאמרם ז"ל (ילקוט בלק רמז תשע"א) מה נחלים הללו בני אדם יורדו לתוכן כשהם טמאין וטובלין ועולין טהורין, כך בתי כנסיות ובתי מדרשות - בני אדם נכנסין לתוכן כשהם מלאים עוונות, ויוצאים מלאים מצוות; ולכן אפלו שנכשלת בעברות חמורות רחמנא לצלן, עם כל זאת זכר מה שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק"ב) אם אתה מאמין שיכולים לקלקל - תאמין שיכולים לתקן. בני אדם לא יודעים מה זה להיות קבוע להתפלל את שלשת התפלות - שחרית מנחה וערבית בבית הכנסת דיקא, כי אם היו יודעים מהי מעלת בית הכנסת, היו תמיד נכנסים שמה אפלו שמרגישים שהם הכי גרועים והכי פחותים וכו' וכו', כי חכמינו הקדושים אמרו (שיר השירים רבה פרשה ה' סימן ג') "אני ישנה" - בבית המקדש, "ולבי ער" - לבתי כנסיות ולבתי מדרשות. ואמרו חכמינו הקדושים (שיר השירים פרשה ב' סימן כ"ד) על הפסוק (שיר השירים ב' ט') "הנה זה עומד אחר כתלנו" - אחר כתלי בתי כנסיות ובתי מדרשות, "משגיח מן החלונות" - מבין כתפיהם של כהנים, "מציץ מן החרכים" - מבין אצבעותיהם של כהנים; כי בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שמתפללים שם והכהנים עולים לדוכן, על ידי זה ממשיכים את שכינת עזו יתברך אלינו, ואמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב פהנא) כל זמן שישאל מעצרו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, הקדוש ברוך הוא עוצר שכינתו עמו.

ולכן אל תהיה בטלן, ותמסור את נפשך לבוא לבית הכנסת להתפלל את השלוש תפלות, ולא יהיה הדבר הזה קל בעיניך, כי אתה יכול לזכות על ידי זה לכל טוב אמתי ונצחי.

המאחז לך ברכה והצלחה מן השמים

סיפור לעבט

כזה, אשר המס לבד הוא הון תועפות, ויכניס עשירות גדולה לאוצר המדינה...

על זה כבר לא יכלו השוטרים לענות, ואמרו לו שהם מכרחים לחזור אל הממנה שלהם ולטכס עמו עצה מה לעשות.

באותו היום חזרו אליו השוטרים, ואמרו לו, שהשר הגדול החליט, שבשנים פנים אי אפשר לו להתחמק מזה, והוא מכרח לפתח את החדר, להראות להם מה יש בפנים...

כלית ברירה נטל ר' שמעון וואלף את מפתח החדר, ופתח להם. ומה מאוד נבהלו ונשתוממו לראות, שכל החדר ריק, ורק באמצע החדר היתה מאצת אבן, ועליה כתוב: "פה נטמן שמעון וואלף בן רבי קלונימוס", ולא הבינו השוטרים פשר הדבר.

בראותו את פליאתם הגדולה, הסביר להם רבי שמעון וואלף: "תדעו,

שאני תמיד עסוק מאוד בכל עסקי במסחר ובכספים גדולים וכו', ואני זוכה גם לחלק כספים רבים לצדקה, ולהציל נפשות אביזנים ואמללים, ואני מפחד תמיד שמא יכנס בלבי איזה צד של גאות ורמות רוח כאלו אני טוב יותר מהם, ולכן יש לי קביעות בכל יום להכנס לחדר זה, ולהסתכל על המצבה שלי, ולהזכיר לעצמי שיבוא היום שאצטרף לילך מזה העולם, ולא ישאר לי אלא רק המעשים הטובים שזכיתי לרכוש לעצמי, וזה היה סוד כמס עמדי עד היום, כי אף ברירה לא ידעה מזה, אבל מחמת שהכרחתם אותי להראות לכם מה יש בחדר, פתחתי לכם, ואקונה להקדוש ברוך הוא, שלא יזיק לי מה שנודע ענן זה לבריות..."

אשרי מי שזוכה, שיום מיתתו אינו מש מנגד עיניו, ותמיד מדמה לעצמו כאלו מצבה מנחת כבר על קברו, כי אז יעברו ימי חייו בצורה אחת לגמרי, ויזכה לרכוש לעצמו הרבה טוב אמתי ונצחי בזה ובכא לנצח!

(עפי"י שיחות מוהר"א ש, חלק ט, עמוד קמ"ד)

נדיב גדול היה השר ר' שמעון וואלף רוטשילד ז"ל, איש תם וישר וירא ה', ומפרסם בעולם לעשיר ולנדיב גדול, והיה גם מכבד בעיני הגוים ואנשי הממשלה, כי ישרותו בכל עסקיו היו עד להפליא, ונהל כל חשבונותיו ושלם כל מסיו בחשבון צדק ומדק עד הפרטה האחרונה, אבל כמובן היו לו גם שונאים שקנאו בו מאוד עקב הצלחתו, ותמיד חפשו איזה פגם להעליל עליו.

ויהי היום, והלכו שונאיו אל לשכת המס והעלילו עליו שיש לו אוצר רב של כסף וזהב סגור בחדר מיוחד שבביתו, ואינו נותן לאף אחד רשות להכנס בתוך החדר הזה, כי רק לו לבד יש את המפתח לחדר הזה, ומעולם לא נכנס אפילו אחד מעבדיו ומשרתיו אל החדר הזה, כי שם הוא מחביא את כל עקר עשירותו, ומתחמק מן הממשלה כדי לא לשלם מסים...

דבר העלילה נכנס באזני אנשי הממשלה, ותכף ומיד שלחו שוטרים לבדוק אם אמת הדבר שיש לו חדר כזה שאף ברירה אינה רשאית להכנס לתוכו.

כשבאו אל ר' שמעון וואלף ושאלוהו על כך, ענה ואמר להם שאמת נכון הדבר, יש בביתו כזה חדר שאף אחד אינו רשאי להכנס לתוכו, אבל אינו מחביא שם כסף וזהב וכו', אלא זהו ענן פרטי שלו, ואינו יכול לדבר יותר מזה...

מיד הגיבו השוטרים שהוא מכרח לפתח את החדר ולהראות להם מה חביא בפנים, אך ר' שמעון וואלף לא מהר לפותחו, אלא השיב להם בשאלה: "כמה כסף אתם משערים שיכול להיות בחדר הזה?" ונקב להם סכום עתק מאוד, ואמר: "אני מוכן לתת לכם מס את הסך הנ"ל, ובלבד שתותרו לי מלפתח את החדר, כי זהו ענן פרטי שלי".

השוטרים לא אבו לקבל את דבריו, והתעקשו שיפתח בכל זאת את החדר, אזי ענה ואמר להם: "מה יכול להיות הסכום הגדול ביותר שאפשר לכם לציר בדעתכם, אלו היה כל החדר מלא וגדוש בכסף וזהב?" ונקב סכום ענקי כל כך שזעזע אותם לגמרי, "אני מוכן לשלם מס בסכום

לא ביום אחד

ואברהם זקן בא בימים (בראשית כד א)

// אני מתחיל לעשות כפי הגיל והכוח שלי

דרך היצר הרע לדחות את האדם לזמן ולגיל אחר, כשהוא צעיר אומר לו שיש לו זמן לעסוק בתקון נשמתו כשהיה יותר מבגר, וכשהוא יותר מבגר הוא מחליש את דעתו עם מחשבות של הכל כאלו כבר פספס את הגיל והזמן שיכול להתקרב אל השם יתברך, אבל כשאדם יודע שקל שנותיו שוים לטובה, ולא משנה באיזה גיל אני נמצא בו, אני מתחיל מרגע זה להתקרב אל השם יתברך, ולעשות כל מה שאני יכול כפי הגיל והכוח שלי, אזי זוכה לברכה מיוחדת ולסיעתא דשמיא עצומה לנצל כל יום ויום בדבקות הבורא יתברך שמו.

// עם כל הימים

אין להתבלבל כלל מהעבר, כי כשזוכים להגיע לזה, אזי ממילא יש תקון גמור לכל הימים והשנים שעברו לו עד עכשו, כי זה כח התשובה, שחזור ומחיה כל הימים ושנים שעברו אצלו בחשך, וחזור וממלא אותם עם אור ויו וחיות ודבקות השם יתברך, עד שיתקנים אצלו (בראשית כד א) ואברהם זקן בא בימים, ואיתא בזה הקדוש (חיי שרה קכט ע"א) שבא בשלמות עם כל הימים שלו.

// כל ימי חיי

כי גם אברהם אבינו לא התקרב אל השם יתברך ביום אחד, אלא מתוך עבודתו של כל ימי חייו, וכדאיתא שם בזה בפרוש: לא אתקרב אברהם ביומא חד או בזמנא חדא, אלא עובדיו קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא עד דאסתלק בדרגוי כד הנה סיב [לא התקרב אברהם אבינו ביום אחד או בזמן אחד, אלא מעשיו קרבו אותו בכל יום עד שזכה להגיע אל שלמות מדרגותיו כשהיה זקן]. נמצא שזו עבודה של כל החיים.

(מכתב מורנו שליט"א מיום ששי חיי שרה התשפ"ב)

להצטרפות למיזעור העלות צרו קשר: 053-2259191

לעלות משתתף ר' שלמה ברוך בן אברהם ד"ל

073.388.6654

בטלפון: 605.477.4445

הקו שיתן לכם בכל יום

התחזקות

שיחות וסיפורים

שיעורים

עדיכונים

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: breslev.shely@gmail.com

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכזתיל, סניף: 2547 מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגליון